

Kántor Zsolt
Stimulus-mező

*A reflex refréknént birizgálja abszolút szöveghallásomat,
Habermas (haver, has), iparkodj, ma már nem hasad tovább,
hiába adod alább, bilincsek tartják össze a tájat,
vírusok a vágyat, és drótok az ágyat, kapcsok az agyat,
csak polaroid, ami még megmaradt, a beszéd: lelkiismeret,
már az észé sem istenes, mint díszzeitől megfosztott oszlop,
áll a felejtés bolygóján a kobzos, a rohanást elvarrja a hár,
itt csak táblaember a halál, a szónoklattanár kacsint,
nem a lét, a mondat a kincs, a rítus is szublimáció,
nem bukósívakon kopog a dió, a fej védtelen, mert nincs értelem,
hisz a pénzzel vérre ment, senki nem értekel, csak észlel,
kís baleset történt az észszel, belefekszik a szövegbe a test,
de ettől még szelleme rest, fogyasztja a tűrés, hát hogyan lehet a mű
szép? S mialatt möhón élvezünk, öntudatlan az életünk.
Az élet közepében is a halálban vagyunk. Media vita in morte sumus.
A hit is egy mumus.*

Lesznai Anna: Meseillusztráció

A batvani Hatvany Lajos Múzeum tulajdona